

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **S. S.**
státní příslušnost Indická republika,
zastoupený JUDr. Petrem Navrátilem, advokátem
se sídlem Joštova 4, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 01. 03. 2020 č. j. OAM-48/ZA-ZA11-HA10-2019,
o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 01. 03. 2020 č. j. OAM-48/ZA-ZA11-HA10-2019 žalované Ministerstvo vnitra České republiky rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V průběhu řízení vzal žalovaný za objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je legalizace jeho pobytu v České republice, protože z důvodu absence cestovního dokladu nemůže vycestovat do Indie, odkud by si zlegalizoval zdejší pobyt. Žalobce si přeje zůstat v České republice, protože zde pobývá jeho přítelkyně a dvě nezletilé dcery. Tyto důvody však nebylo možno podle žalovaného podřadit pod důvody taxativně vymezené v ust. § 12 písm. a), b) zákona o azylu, a jelikož žalovaný neshledal ani důvody pro udělení mezinárodní ochrany žalobci podle ust. § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, rozhodl tak, že se mezinárodní ochrana žalobci neuděluje.
2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal prostřednictvím svého právního zástupce včasnou žalobu, ve které žalovanému vytýkal porušení ust. § 2, § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný se podle něj nevypořádal řádně se všemi skutečnostmi významnými pro rozhodnutí ve věci. Žalobce se zdržuje na území České republiky minimálně 11 let, je zde plně integrován jak po sociální, tak i materiální stránce. V České republice se mu dne 26. 03. 2017 narodila dcera S. K., která má společně s matkou P. K. povolen v České republice trvalý pobyt a mají v úmyslu žádat o udělení českého státního občanství. Žalobce žije se svou partnerkou a jejich dcerou ve společné domácnosti a pečuje o ně. Ve správním řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebyla najisto postavena otázka jeho státní příslušnosti. Tak jako v předcházejících správních řízeních žalobce poukázal na to, že není státním příslušníkem Indie, a že indické úřady nepotvrdily České republice totožnost jeho osoby. V důsledku toho ani nedošlo k jeho vyhoštění z České republiky. Skutečnost, že není postavena najisto otázka jeho identifikace jako účastníka správního řízení, podle žalobce způsobuje nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce se proto domáhal, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 12. 2019 č. j. OAM-48/ZA-ZA11-HA10-2019 a obsahem správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího. Dále krajský soud provedl důkaz správními spisy žalovaného týkajícími se dřívějších správních řízení ve věci žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a to č. j. OAM-709/LE-07-2005, č. j. OAM-390/ZA-ZA14-2013, č. j. OAM-121/LE-BE02-2015 a č. j. OAM-54/LE-BE02-2015 a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a ze skutkového a

právního stavu, který tu byl dán v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž toto rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 1 a 2, s. ř. s).

5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 14. 01. 2019. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 22. 01. 2019 uvedl, že je státním příslušníkem Indické republiky, je svobodný, protože z důvodu absence osobního dokladu nemůže uzavřít manželství se svou přítelkyní P.K., narozenou X, státní příslušnost Rusko, která v České republice pobývá na základě povolení k trvalému pobytu. Žalobce má dvě děti, a to dceru S. narozenou X, která je státní příslušnicí Ruské federace a žije v České republice s matkou na základě povolení k trvalému pobytu, a v současné době se s matkou nachází v Rusku, a dceru J. K., narozenou X, rovněž státní příslušnost Ruská federace. Do České republiky žalobce přicestoval v roce 2003, tehdy měl cestovní doklad a české turistické vízum. Naposledy vstoupil na území České republiky asi v roce 2012, kdy byl vrácen zpět z Velké Británie. Jako důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že zde má družku a dvě dcery, že jsou na něm finančně a citově závislé. Indická ambasáda mu nechce vydat cestovní doklad. Odbor azylové a migrační politiky, pracoviště Přerov mu vydal nějaký doklad, aby na jeho základě vycestoval do Indie, který měl platnost do 27. 12. 2018. Poté si ho vzali zpět a žalobci vydali výjezdní vízum. Uvedl, že to jsou všechny důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dne 22. 01. 2019 byl s žalobcem proveden pohovor k důvodům jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu o tomto pohovoru krajský soud zjistil, že žalobce uvedl, že z Indie vycestoval bez jakýchkoli problémů v roce 2003 a že s indickými státními orgány neměl žádné problémy. Se svou přítelkyní má zde vztah 5 let, sdílí společnou domácnost. Přítelkyně s oběma dcerami odcestovaly před 4 měsíci do Ruska vyřešit problém s legálním pobytem v České republice u žalobcovy starší dcery. V Rusku pobývají u rodiny přítelkyně. Do České republiky se vrátí, až jeho starší dcera obdrží vízum. Žadatel je finančně podporuje a je biologickým otcem obou dcer. V momentě, kdy jeho přítelkyně získá české občanství, žalobce požádá o legální pobyt za účelem sloučení s rodinou, nicméně k tomu bude potřebovat svůj cestovní doklad, který nemůže získat. Žalobce se pokoušel vyřídit svůj cestovní doklad prostřednictvím indického zastupitelského úřadu v České republice, avšak bylo mu vždy sděleno, že mu tento doklad vydat nemohou. V průběhu pohovoru dále sdělil, že on sám si přeje vycestovat do Indie, aby si mohl odtud zlegalizovat pobyt v České republice. O udělení mezinárodní ochrany žádá z humanitárních důvodů, aby mohl plnit své rodičovské povinnosti. V průběhu řízení pak doložil fotokopie rodných listů svých dcer a jiné důvody než výše uvedené své žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl. Součástí správního spisu jsou informace o zemi původu žalobce, a to údaje o zemi – Indie Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) 2018, zpráva odboru azylové a migrační politiky ministerstva vnitra ČR „Hodnocení Indie jako bezpečné země původu“ z července 2019 a Informace téhož odboru ze dne 30. 08. 2018 o bezpečnostní a politické situaci v Indii.

6. Z předložené spisové dokumentace žalovaného vyplynulo, že nynější žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je v pořadí již pátou žádostí. První žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce 29. 09. 2005 a o této žádosti rozhodl žalovaný dne 15. 11. 2005 tak, že mezinárodní ochranu žalobci neudělil. Druhou žádost podal žalobce dne 19. 12. 2013, přičemž správní řízení o této žádosti bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 12. 2014 zastaveno pro její nepřípustnost podle ust. § 10a písm. e) zákona o azylu. Následná žaloba žalobce proti tomuto rozhodnutí byla usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 11. 05. 2015 odmítnuta. Třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 26. 03. 2015 a řízení o této žádosti žalovaný rovněž rozhodnutím ze dne 08. 06. 2015 zastavil pro její nepřípustnost podle § 10a písm. e) zákona o azylu. Žaloba žalobce proti tomuto rozhodnutí byla následně rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 10. 02. 2016 zamítnuta. Čtvrtou žádost o udělení mezinárodní ochrany pak podal žalobce dne 29. 07. 2015 a i o této žádosti rozhodl žalovaný dne 02. 11. 2015 tak, že řízení zastavil podle § 66 odst. 1 písm. h) správního řádu ve spojení s § 10a písm. e) zákona o azylu. Následná žaloba žalobce proti tomuto rozhodnutí byla rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 10. 2017 zamítnuta a kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku byla Nejvyšším správním soudem usnesením ze dne 04. 01. 2018 odmítnuta pro nepřijatelnost (správně měl žalovaný tehdy řízení zastavit podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu a nikoliv podle ust. § 66 odst. 1 písm. h) správního řádu).
7. Podle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
8. Podle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů.
9. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se udělí doplňková ochrana cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vydán do státu, jehož je státním občanem nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
10. Podle odst. 2 téhož ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje
- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo

- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

11. Krajský soud zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů tak, jak byly uvedeny v žalobě žalobce ze dne 17. 01. 2020 a to v souladu s dispoziční zásadou vyjádřenou v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Žalobce především namítal, že na území České republiky se zdržuje minimálně 11 let, že je zde plně integrován jak v sociální, tak ekonomické oblasti. Poukázal na to, že se mu v České republice narodila 26. 01. 2017 dcera S. K., přičemž žalobce žije se svou partnerkou a jejich dcerou ve společné domácnosti a pečuje o ně. Z výpovědi žalobce vyšlo najevo, že jeho přítelkyně a druhorozená nezletilá dcera disponují sice povolením k trvalému pobytu v České republice, avšak toho času se zdržují v Rusku za účelem legalizace dalšího pobytu jejich prvorozené dcery v České republice. Přítelkyně žalobce, tak i nezletilé dcery jsou přitom státními příslušnicemi Ruska a v současné době prvorozená nezletilá dcera nedisponuje legálním pobytem v ČR. To, že žalobce v České republice pobývá řadu let a že má zájem zde setrvat společně s přítelkyní a nezletilými dcerami, rozhodně nemůže být důvodem pro udělení azylu z taxativně vymezených důvodů v ust. § 12 zákona o azylu a jeho nucené vycestování do země původu nemůže být považováno za vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Pakliže žalobce je indickým státním příslušníkem a jeho družka a nezletilé dcery státními příslušníky Ruské federace, nemusí, jak správně poukazuje žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí, být jejich společný rodinný život realizován výhradně v České republice. Není tedy důvodu pro posuzování extra teritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, kterou je Česká republika vázána. Jestliže podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany sledoval žalobce dosažení legalizace svého pobytu v České republice, pak musí krajský soud ve shodě s žalovaným zdůraznit, že tuto otázku řeší zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, jehož institutu mohl žalobce využít a které nelze nahrazovat udělením azylu či doplňkové ochrany.
12. Žalobce dále namítal, že již v dřívějších řízeních o jeho žádostech o udělení mezinárodní ochrany poukázal na skutečnost, že není státním příslušníkem Indie, neboť indické úřady nepotvrdily české republice totožnost jeho osoby. Otázka identifikace jeho osoby přitom bezprostředně souvisí s jeho obavami, jak s ním bude nakládáno v případě nuceného návratu do země původu. Rozhodnutí žalovaného je podle jeho názoru stíženo vadou nepřezkoumatelnosti. Ani s touto žalobní námitkou nemůže krajský soud souhlasit. Kromě toho, že žalobce v rámci podání údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 22. 01. 2019 uvedl, že je státním příslušníkem Indické republiky a pandžábské národnosti, krajský soud zjistil ze spisu č. j. OAM-709/LE-07-2005, že podle protokolu o předání letenky a cestovního dokladu ze dne 28. 09. 2005 předala Policie České republiky referát cizinecké a pohraniční policie Praha – Ruzyně žalovanému cestovní doklad žalobce X a letenky žalobce. V rámci správního řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl tedy žalobcův cestovní doklad uložen u žalovaného správního orgánu. Ze spisové dokumentace také vyplývá, že žalobce v roce 2005 vycestoval z České republiky do Velké Británie, kde se zdržoval až do roku 2013, kdy byl navrácen zpět do ČR. Po návratu z nelegálního pobytu ve Velké Británii jeho cestovní doklad nepochybně pozbyl platnosti; náhradní cestovní doklad Indický zastupitelský úřad v ČR

mu podle sdělení žalobce doposud nevydal. Problém vyřešení vydání cestovního dokladu žalobci rozhodně však nemůže být důvodem pro udělení azylu ve smyslu § 12 či azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu ani důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a z důvodu uvedeného v odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tedy proto, že by žalobci hrozila vážná újma v podobě nelidského či ponižujícího zacházení v případě návratu do země původu. Zpráva mezinárodní organizace pro migraci týkající se Indie z roku 2018, která je součástí správního spisu, mj. uvádí, že v Indii existují četné programy sponzorované federální vládou i vládami jednotlivých států, jichž může vracející se migrant využít pro zahájení vydělečných činností a uvádí informace v oblasti trhu a zaměstnání, bydlení, sociální péče, vzdělávacího systému a o konkrétní podpoře pro navrátilce. Z uvedené zprávy plyne, že tato organizace poskytuje pomoc v případě nuceného návratu do Indie, k čemuž žalovaný dodal, že celosvětový program této organizace je realizován také v České republice a že tento program zaručuje možnost důstojného a bezplatného návratu, přičemž ve spolupráci se zprávou uprchlických zařízení žalovaného je tato asistence poskytována i žadatelům o mezinárodní ochranu. Nutno dodat, že žalobce sám při pohovoru konaném dne 22. 01. 2019 uvedl, že před svým odjezdem z Indie žádné problémy se státními orgány neměl. V Indii nebyl a není v současné době trestně stíhán; nejsou proto důvodné jeho obavy, že by měl v případě nuceného návratu být omezován na svobodě a vystaven tak nebezpečí vážné újmy.

13. Nelze souhlasit ani s názorem žalobce v tom, že žalovaný se řádně nevypořádal se všemi skutečnostmi významnými pro jeho rozhodnutí a že tak porušil ust. § 2 a § 3 správního řádu. Dle názoru krajského soudu si žalovaný opatřil dostatek informací z údajů poskytnutých žalobcem dle jeho žádosti o mezinárodní ochranu a zejména pak podrobně provedeným pohovorem k důvodům této žádosti a vycházel z dostupných objektivních informací o zemi původu žalobce.
14. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl.
15. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné prokazatelné náklady nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 20. srpna 2020

JUDr. Petr Indráček
samosoudce